

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/162/2019
Identifikačné číslo spisu:	2712208937
Dátum vydania rozhodnutia:	28.11.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Milan Ľalík
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:2712208937.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu MTH s. r. o., so sídlom v Modre, Šúrska 5, IČO: 35 931 850, zastúpeného advokátskou kanceláriou Benkóczki, Baláž - advokáti, s.r.o., so sídlom v Bratislave, 29. augusta 36A, IČO: 35 917 148, proti žalovanému P. Š., bývajúcemu v E. XXX, zastúpeného JUDr. Igorom Horanským, advokátom v Piešťanoch, E. F. Scherera 4803/2, o určenie neúčinnosti právneho úkonu, vedenom na Okresnom súde Skalica pod sp. zn. 3 C 492/2012, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 26. februára 2018 sp. zn. 23 Co 49/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Skalica rozsudkom zo 17. októbra 2016 č. k. 3 C 492/2012-352 určil, že darovacia zmluva uzavretá medzi L. Š. ako darcom a žalovaným ako obdarovaným dňa 21. júla 2011, ktorej vklad do katastra nehnuteľností bol povolený rozhodnutím č. V 1351/11 z 10. augusta 2011, je voči žalobcovi právne neúčinná a žalobcovi priznal nárok na plnú náhradu trov konania. Konštatoval, že žalobca v konaní úspešne preukázal splnenie všetkých podmienok pre odporovanie predmetnej darovacej zmluvy. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že išlo o právny úkon, ktorým bol majetok dlžníka L. Š. (otca žalovaného) reálne (kvalifikovane) zmenšený, a to bez poskytnutia akejkoľvek zodpovedajúcej náhrady, v dôsledku čoho došlo k ukráteniu uspokojenia žalobcovej vymáhateľnej pohľadávky, ktorú má proti nemu. Ďalej mal preukázané, že v čase, kedy došlo k uzavretiu predmetnej darovacej zmluvy, dlžník nemal nijaký iný majetok, z ktorého by mohla byť aspoň čiastočne uspokojená pohľadávka žalobcu, a že predmetný právny úkon urobil v úmysle ukrátiť svojho veriteľa (žalobcu), pričom tento úmysel bol žalovanému známy. Keďže žalovaný ako blízka osoba (syn) dlžníka, ktorá mala z odporovaného právneho úkonu prospech, nepreukázal, že úmysel dlžníka ukrátiť žalobcu nemohol v dobe uzavretia uvedenej darovacej zmluvy ani pri vyvinutí náležitej starostlivosti rozpoznať, súd žalobu žalobcu vyhodnotil ako opodstatnenú.

2. Krajský súd v Trnave na odvolanie žalovaného rozsudkom z 26. februára 2018 sp. zn. 23 Co 49/2017

napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že súd prvej inštancie dostatočne a správne zistil skutkový stav, vec správne právne posúdil a s odôvodnením jeho rozhodnutia sa v celom rozsahu stotožnil. Na zdôraznenie jeho správnosti uviedol, že v konaní bola preukázaná existencia vymáhateľnej pohľadávky žalobcu, uskutočnenie právneho úkonu - darovacej zmluvy medzi dlžníkom L. Š. a jeho synom - žalovaným, ktorým došlo k zníženiu majetku dlžníka do takej miery, že sa tým zmarilo uspokojenie žalobcovho súdom priznaného nároku, a úmysel dlžníka týmto úkonom ukrátiť žalobcu ako svojho veriteľa. Z vykonaných dôkazov ale nevyplýva, že žalovaný nemal vedomosť o ukracujúcom úmysle svojho otca ani že by svojmu otcovi v súvislosti s predmetnou darovacou zmluvou poskytol akékoľvek plnenie alebo zaňho uhradil jeho dlhy. Vzhľadom na uvedené dospel k záveru, že sú splnené všetky predpoklady odporovateľnosti napadnutého právneho úkonu, a preto rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie, ktorého prípustnosť a dôvodnosť vyvodzoval z ustanovení § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ C.s.p. Odvolaciemu súdu vytýkal, že sa nezaoberal všetkými jeho argumentmi a nezohľadnil všetky vykonané dôkazy a v tom dôsledku považoval jeho rozhodnutie za arbitrárne, protiústavné a nepreskúmateľné. Podľa jeho názoru žalobca neunesol svoju dôkaznú povinnosť v tom, že odporovaný právny úkon reálne ukracoval uspokojenie jeho pohľadávky, pretože dlžník Ján Šimek mal ďalší majetok, ktorý sám osebe postačoval na to, aby sa žalobca z neho uspokojil. Z tohto dôvodu odporovanie v danom prípade nemohlo byť úspešné. Poukázal pri tom, že dlžník mal v čase odporovaného právneho úkonu k dispozícii peňažné prostriedky v sume 60 000,- eur, ďalší nehnuteľný majetok a viacero súdom priznaných vymáhateľných pohľadávok, vrátane peňažnej pohľadávky vo výške 30 000,- eur proti spoločnosti MODRATHERM spol. s r. o. (v ktorej spoločník a konateľ žalobcu je tiež spoločníkom a konateľom), ktorých existenciu bolo potrebné v zmysle § 151 ods. 1 C.s.p. v konaní považovať za nespornú, keďže tieto jeho skutkové tvrdenia žalobca nepoprel. Odvolací súd tieto majetkové hodnoty a pohľadávky do majetku dlžníka nezapočítal ani nezdôvodnil, prečo ich nevzal do úvahy. Z týchto dôvodov rozhodnutie odvolacieho súdu považoval za nesprávne, pretože dlžník L. Š. v dobe odporovaného právneho úkonu mal dostatok majetku na uspokojenie pohľadávky žalobcu, a preto mali súdy žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietnuť. Navrhol, aby dovolací súd rozhodnutia súdov oboch nižších inštancií zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu žalovaného uviedol, že nespĺňa predpísané náležitosti a dovolacie dôvody v ňom nie sú vymedzené v zákone uvedeným spôsobom. Rozhodnutia oboch súdov nižších inštancií považoval za vecne správne a dostatočne odôvodnené. V danom prípade boli zistené splnenie všetkých zákonných podmienok pre úspešné odporovanie predmetnej darovacej zmluve, vrátane toho, že dlžník L. Š. v čase realizácie odporovaného právneho úkonu a ani po celú nasledujúcu dobu nedisponoval žiadnym majetkom, ktorý by postačoval čo i len na čiastočné uspokojenie jeho pohľadávky. Navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalovaného ako procesne neprípustné odmietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) strana, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 C.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C.s.p.) skúmal najskôr, či sú dané procesné predpoklady pre to, aby uskutočnil meritórny dovolací prieskum napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Podľa § 420 písm. f/ C.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky

poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

8. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplyva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

9. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 C.s.p. nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil chyby vymenovanej v tomto ustanovení, ale rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

10. Žalovaný v dovolaní existenciu procesnej vady v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. spája s tým, že rozhodnutia súdov oboch nižších inštancií nie sú dostatočne odôvodnené, pretože súdy sa v nich nevysporiadali so skutočnosťou, že v čase, kedy došlo k odporovanému právnemu úkonu (uzavretiu predmetnej darovacej zmluvy), dlžník Ján Šimek mal dostatok majetok, ktorý postačoval na (aspoň čiastočné) uspokojenie žalobcovej pohľadávky, a to ďalší nehnuteľný majetok a vymáhateľné pohľadávky proti iným osobám, ktoré mu vznikli počas výkonu podnikania. Preto ich rozsudky považuje za arbitrárne, protiústavné a nepreskúmateľné.

11. Princípu práva na spravodlivý proces zodpovedá právo účastníka na určitú kvalitu súdneho rozhodnutia a povinnosť súdu svoje rozhodnutie riadne odôvodniť. Súd sa teda musí zaoberať účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, III. ÚS 47/2019, 4 Cdo 34/2018, 4 Cdo 3/2019, 5 Cdo 57/2019, 8 Cdo 152/2018).

12. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. V odôvodnení svojich rozhodnutí súdy oboch nižších inštancií podrobne popísali obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, uviedli, ako tieto skutkové tvrdenia a právne argumenty strán posúdili, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, prečo nevykonali ďalšie navrhnuté dôkazy, zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu sa vyporadúva so všetkými podstatnými odvolacími námietkami žalovaného a ostatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Z odôvodnenia rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií vyplýva, že považovali za splnené všetky zákonné predpoklady pre úspešné odporovanie predmetnému právnemu úkonu (darovacej zmluve) v zmysle § 42a a § 42b Občianskeho zákonníka, pričom uviedli, na základe ktorých dôkazov dospeli k záveru, že žalovaný dlžníkovi (darcovi) za darovanie neposkytol žiadne protiplnenie a že majetok dlžníka bol v čase darovania predmetných nehnuteľností predĺžený a dlžník nemal žiadny ďalší majetok postačujúci aspoň na čiastočné uspokojenie žalobcovej pohľadávky, a zdôvodnili, ktoré tvrdenia a dôkazy pre tieto závery považovali za relevantné a ktoré nie (porov. bod 12 až 17 rozsudku súdu prvej inštancie). Ich myšlienkový postup je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijali. Z uvedeného je teda zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok) všetky náležitosti v zmysle § 393 C.s.p. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420

písm. f/ C.s.p. nemožno považovať to, že žalovaný sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jeho predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C.s.p., pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi (I. ÚS 50/04), ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 98/97).

13. Za opodstatnenú nemožno vyhodnotiť ani dovoláciu námietku žalovaného spočívajúcu v porušení ustanovenia § 151 ods. 1 C.s.p., ak súdy skutočnosti o právoplatne súdom priznaných pohľadávkach dlžníka L. Š. proti iným osobám, ktoré mu vznikli počas podnikania, ktoré žalobca nepoprel, nepovažovali za nesporné a v rozhodnutí ich nezohľadnili. Pokiaľ v rozhodovanom spore žalobca (vo všeobecnosti) tvrdil a preukazoval, že dlžník L. Š. v čase odporovaného právneho úkonu nemal žiadny majetok, z ktorého by mohol uspokojiť svoju pohľadávku proti nemu, a pritom poukazoval na závery zo šetrenia majetkových pomerov dlžníka v exekučnom konaní a na účtovné závierky, z ktorých vyplýva, že dlžník mal viac nesplatených záväzkov ako majetku, nebolo jeho procesnou povinnosťou osobitne popierať každú konkrétnu žalovaným tvrdenú pohľadávku dlžníka, ktorá mu vznikla (mala vzniknúť) počas jeho podnikateľskej činnosti. Za takýchto okolností skutkové tvrdenia žalobcu o nedostatku majetku dlžníka treba považovať za účinné popretie skutkových tvrdení žalovaného o opaku. Súdy preto správne tieto tvrdenia žalovaného o existencii majetku (pohľadávok) dlžníka postačujúceho pre uspokojenie pohľadávky žalobcu nepovažovali za nesporné a v rámci dokazovania sa správne zamerali na zisťovanie, či dlžník v čase uzavretia odporovanej darovacej zmluvy mal alebo nemal dostatok majetku na uspokojenie predmetnej žalobcovej pohľadávky.

14. So zreteľom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalovaný neopodstatnene namieta, že odvolací súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Prípustnosť jeho dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. preto nevyplýva.

15. Žalovaný ďalej vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ až c/ C.s.p., podľa ktorého dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

16. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).

17. Dovolací súd zdôrazňuje, že všetky dôvody prípustnosti dovolania, ktoré sú žalovaným v dovolaní označené, sa vzťahujú výlučne na právnu otázku, riešenie ktorej viedlo k právnym záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu. Ustanovenie § 432 ods. 2 C.s.p. uvádza spôsob, ako má dovolateľ dovolací dôvod podľa tohto ustanovenia vymedziť. Uvedené ustanovenie je nutné vykladať v súvislosti s § 421 C.s.p. zakladajúcim prípustnosť dovolania v prípade nesprávneho právneho posúdenia veci, čo znamená, že dovolateľ je povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri ktorej riešení sa odvolací súd buď odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, alebo ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená, alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

18. V preskúmvanej veci podľa názoru odvolacieho súdu dovolateľ zastúpený kvalifikovaným právnym

zástupcom (advokátom) nevymedzil uplatnený dovolací dôvod (nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom) spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 C.s.p. v spojení s § 421 ods. 1 C.s.p. V danom prípade to pritom nebolo len preto, že prípustnosť dovolania bola vyvodzovaná z § 421 ods. 1 písm. a/, b/ aj c/ C.s.p., hoci súčasná existencia všetkých týchto predpokladov prípustnosti dovolania sa bez ďalšieho z povahy veci vylučuje a spôsobuje jeho vnútornú rozpornosť, keďže nemožno odôvodňovať prípustnosť dovolania tým, že určitá (konkrétna a tá istá) právna otázka je rozhodovacou praxou dovolacieho súdu riešená ustálené a zároveň, že dovolacím súdom nebola vyriešená, resp. že je ním riešená rozdielne, ale predovšetkým preto, že dovolateľ vôbec nenastolil ani nekonkretizoval právnu otázku, od vyriešenia ktorej podľa jeho názoru záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, ani neuviedol právne posúdenie veci, ktoré pokladal za nesprávne, a v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dovolací súd je v súlade s dispozičnou zásadou viazaný uplatnenými dovolacími dôvodmi (§ 440 C.s.p.), včítane ich obsahového i rozsahového vymedzenia, a z iných, než dovolateľom uplatnených dôvodov, napadnuté rozhodnutie preskúmať nemôže. Dovolací súd preto nemohol svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach, ktorú právnu otázku eventuálne mal dovolateľ na mysli a ktorej správnosť alebo nesprávnosť by mala byť podrobená dovolaciemu prieskumu. Za týchto okolností dovolací súd nemohol pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili súd prvej inštancie či odvolací súd, pretože v takom prípade by totiž uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum priechiaci sa nielen účelu ustanovenia § 421 ods. 1 v spojení s § 432 ods. 1 a 2 C.s.p., ale aj princípu rovnosti zbraní a kontradiktórnosti konania, keďže rozhodnutie dovolacieho súdu by bolo založené na iných skutočnostiach, ako boli tvrdené dovolateľom a ku ktorým mal možnosť vyjadriť sa žalobca ako protistrana vo svojom vyjadrení k dovolaniu. Sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/, b/ alebo c/ C.s.p.

19. So zreteľom na uvedené dovolací súd uzatvára, že vymedzenie dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, aké žalovaný predkladá vo svojom dovolaní a aké z obsahu jeho dovolania možno vyvodiť, nezodpovedá spôsobu vymedzenia v zmysle § 431 až § 435 C.s.p. Absenciu tejto náležitosti dovolania považuje Civilný sporový poriadok za dôvod pre jeho odmietnutie (§ 447 písm. f/ C.s.p.).

20. Napokon dovolací súd dodáva, že ak žalovaný spochybňoval riešenie otázky, či dlžník L. Š. mal alebo nemal v čase uzavretia predmetnej darovacej zmluvy dostatok majetku postačujúceho pre uspokojenie žalobcovej pohľadávky, a otázky, či žalovaný poskytol dlžníkovi (darcovi) primerané protiplnenie, tieto otázky sú otázkami skutkovými, a nie právnymi. Pokiaľ v dovolaní vymedzená otázka predstavuje otázku skutkovú, nie je splnená zákonná podmienka prípustnosti dovolania uvedená v ustanovení § 421 ods. 1 C.s.p. a takúto otázku nie je dovolací súd oprávnený vo svojom rozhodnutí riešiť.

21. V tejto súvislosti dovolací súd ešte považuje za potrebné poznamenať, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - porov. ustanovenie § 442 C.s.p., v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovolaním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

21. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd odmietol dovolanie žalovaného v časti namietajúcej vadu zmätočnosti (§ 420 písm. f/ C.s.p.) ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, podľa ustanovenia § 447 písm. c/ C.s.p. a vo zvyšnej časti namietajúcej nesprávne právne posúdenie veci (§ 421 ods. 1 C.s.p.) ako procesne neprípustné podľa ustanovenia § 447 písm. f/ C.s.p.

22. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta C.s.p.). O výške náhrady trov dovolacieho konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

23. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.